

om dette Forhold vil finde Sted overalt, kan jeg, som sagt, ikke bevise, og heller ikke bevise, om Landet og Kjøbstæderne i det Hele ville komme til at svare Mere end Kjøbenhavn. Regner man, hvad Kjøbenhavn skulde svare i Forhold til Kjøbstæderne, naar man lægger Folkemængden, Assurance-summen og Indtægten til Grund, saaledes som for de øvrige Kjøbstæder, saa bliver det langt under de 540,000 Rb., som det er bestemt, at Kjøbenhavn skal svare, og saaledes mangler jeg Grunde for at kunne lægge Beløbet paa Kjøbenhavn. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at det skulde lægges paa Landet efter § 4. I sig selv vil det ikke bethyde stort. Lægges disse 40,000 Rb. paa Hartkornet, saa vil det udgjøre omtrent 10 $\frac{1}{2}$ pr. Tønde Hartkorn; men da ogsaa den anden Indtægt, som findes paa Landet, skal hjælpe til at bære Skatten, saa bliver det saameget ubetydeligere. Hvis Endringsforslagene vedtages, og altsaa Kjøbstæderne komme til at svare 350,000 Rb., saa maatte Landet, hvis Folketallet lagdes til Grund, komme til at svare 2,129,000 Rb., og naar det altsaa i Virkeligheden med Tillæg af de 40,000 Rb. dog kun kom til at svare 1,860,000 Rb., saa vilde det dog i Sammenligning med, hvad det skulde betale efter Folketallet, spare 269,000 Rb. Jeg troer derfor, at man ikke vil finde det ubilligt, om Forholdet bliver saaledes, som det vil blive, hvis mine Endringsforslag blive vedtagne, og jeg skal altsaa tillade mig at anbefale dem. Endnu skal jeg være saa fri, medens jeg har Ordet, at henvende et Spørgsmaal til den høitagtede Indenrigsminister. Jeg kom nemlig i Dag til at see nøiere paa § 1, og blev opmærksom paa, at naar der staaer, at der af hver Tønde Alger og Engs Hartkorn skal svares 3 Rb. og af hver Tønde Skovshylsbhartkorn 1 Rb. 3 Mk., saa undtages herfra det Staden Kjøbenhavn, samt Derne Romø og Lyst paahvilende Hartkorn. Nu vil jeg spørge, om altsaa Kjøbstædernes Hartkorn ogsaa skal svare disse 3 Rb. pr. Tønde, eller om dog ikke Kjøbstædernes Hartkorn ligeledes skulde være undtaget; thi naar Kjøbstæderne for sig skulle svare disse 390,000 Rb., kan jeg dog ikke troe, at de ved Siden deraf skulle svare af deres Hart-

korn 3 Rb. pr. Tønde, hvilket igjen vilde beløbe Noget over 20,000 Rb.)

F. Nielsen: Det er med megen Modstræben, at jeg tager Ordet i denne Sag, thi alle de Mangler, som vi kunne paavise ved Lovudkastet, ville jo dog ikke kunne rettes; vi blive nødt til at vedtage det saa mangelfuldt, som det end monne være. So længere man imidlertid betragter det, destomere seer man, at det har været i høi Grad flabeligt, at man paa et andet Sted indsatte et nyt Princip, uden dog konsekvent at gennemføre det, men tværtimod i den forunderligste Sammenblanding med det Givne. Istedetfor at, efter det oprindelige Lovudkast, Afgiften var lagt deels paa Hartkorn og deels paa Indtægt, og disse tvende holdtes ude fra hinanden, saa har man her villet lægge hele Afgiften, saaledes som den endelig i Kommunerne fordeles paa de Enkelte, paa Indtægten, uden dog at opgive Hartkornsafgiften, som man har underordnet Indtægtsafgiften, hvorved der fremkommer de allerførste Besynderligheder. Nu kunde man sige, at det kan ikke hjælpe at tale derom; men at vi ligesaa gjerne stilkende kunne antage Loven med disse Mangler og lade Erfaringen vise, hvori de bestaae; men jeg troer dog, at det er ligesaa godt, at det bliver aabenbart, at man har havt Die for disse store Mangler, og at det kun er Tidsomstændighederne, som have nødt os til alligevel at vedtage Lovudkastet. Jeg tillod mig allerede ved første Behandling at gjøre opmærksom paa, at de Fritagelser, som i § 1 ere givne visse smaa Besiddelser, i Virkeligheden blive til Intet, fordi Hartkornet, ved hvilket Fritagelsen var givet, ikke var blevet det Bestemmende med Hensyn til, hvormeget der skulde lignedes paa Enhver. Ved nøiere at betragte denne første Paragraf og ved Samtale med andre ærede Medlemmer, er jeg blevet opmærksom paa, at denne Mangel i Lovudkastet strækker sig endnu videre; thi det bliver ikke alene disse smaa Besiddere, som, hvis dette Punkt ikke rettes, gaae glip af den Frihed, der er dem indrømmet, men alle Fæstere ville i Virkeligheden gaae glip af den Begunstigelse, som Lovudkastet, netop fordi de ere Fæ-